

KRATKOČASNIK

glasilo Osnovne šole Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 6. junij 2016, številka 6, letnik V

Dr. Ivan Stopar – človek, ki ve več o gradovih kot o sebi

**Cankarjevo tekmovanje: Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in
ne maram vampov**

Šolska knjižnica priporoča

Švedska skozi oči Evropske vasi

Odprtje Evstahijevega čebelnjaka

Državno tekmovanje mladih čebelarjev

Ogromne noge košarkarjev

Pohod iz Slog v Log

KRATKOČASNIK, glasilo OŠ Primoža Trubarja Laško

šolsko leto 2015/16, 6. junij 2016, številka 6, letnik V

Odgovorna urednica: Tanja Drolec

Uredništvo: Zarja Nemeč, Nika Jančič, Barbara Grešak, Anemarie Hrašnik, Jakob Pirš, Eva Kodrin, Neja Lapornik, Tanja Zajtl, Stella Tretnjak, Barbara Lokovšek, Tjaša Gradišnik, Maja Rutar, Tilen Pasarič, Lara Zalokar

Naslovnica: Jakob Pirš

Didaktično gradivo je na voljo pod licenco
Creative Commons
Priznanje avtorstva- Nekomercialno-Deljenje
pod enakimi pogoji 2.5 Slovenija

Spletno objavo omogočila Osnovna šola Primoža Trubarja Laško

INTERVJU Z ...

Človek, ki ve več o gradovih kot o sebi

Knjižnica Laško je 6. maja gostila prav posebnega gosta, in sicer kastelologa in umetnostnega zgodovinarja dr. Ivana Stoparja. Najbolj pa je znan kot avtor knjige *Gradovi na Slovenskem*. Ob tej priložnosti smo ga povabili na pogovor za šolski časopis.

Vsak človek ima določene spomine na otroštvo. Kako se ga vi spominjate?

Spomnim se, kako me je nekoč teta v Ljubljani peljala na sladoled. Zazdelo se mi je, da sladoledar korneta ni dovolj napolnil, in nisem vedel, kaj bi naredil. Nato sem začel hoditi sem in tja in sem se drl: »Tukaj imajo najslabši sladoled.«

Vašo zgodnjo mladost je zaznamovala druga svetovna vojna. Kako gledate na to obdobje?

Na to obdobje gledam kot na neko strahotno izkušnjo za slovenske ljudi. Obsojam vsakogar, ki misli, da lahko kogarkoli kar tako obsoja. Bilo je preveč različnih okoliščin, ki so vplivale na to, kako se bodo posamezniki opredelili. Bilo je veliko zanosa, zavzetosti in po drugi strani veliko trpljenja. Če pogledamo, koliko žrtev je terjala druga svetovna vojna, se lahko resnično zgrozimo.

Izobraževalna pot vas je usmerila k zgodovini. Študirali ste na Filozofski fakulteti v Ljubljani. Kakšni časi so bili takrat?

Hm. To bi težko rekel, saj vsak doživlja čas drugače. Čisto drugače je doživljal nekdo leta po drugi svetovni vojni kot nekdo dvajset let kasneje. Ko sem bil mlad, sem živel po svoje. Nisem čutil, če je bilo česa premalo ali preveč. Tega obdobja se najbolj spomnim po tem, ko sem po dolgem in počez kolesaril po Sloveniji in sem jo takrat tudi zelo dobro spoznal.

Zaposleni ste bili tudi v Zavodu za varstvo kulturne dediščine Slovenije. Kako se je

zgodilo, da vas je pot na delovno mesto odnesla ravno tja?

To je bilo čisto naključje, saj sem včasih delal kot novinar, tudi kot profesor. A najprej sem se ukvarjal s prevajanjem, in sicer sem prevajal iz klasične nemščine. Nekoč sem imel tudi službo, ki mi ni bila pisana na kožo, vendar sem jo sprejel, saj je bila povezana s stanovanjem, ki sem ga

takrat potreboval. Kasneje, ko so se začeli ustanavljati spomeniškovarstveni zavodi, me je kot človeka, ki se zanima za našo umetniško dediščino, to pritegnilo. To področje mi je bilo všeč, saj lahko človek kaj naredi, in mislim, da je bilo nekaj takrat narejenih stvari, ki se mi danes zdijo, da so bile za tisti čas kar uspešno narejene.

Javnosti ste najbolj znani po svojih strokovnih delih o gradovih na Slovenskem. Kdo vas je

navdušil za to področje? Od kod ste dobili navdih?

Navdih sem dobil že takoj po vojni, in sicer s prijateljem, ki je tudi deloval v spomeniški službi in se je tudi ukvarjal z gradovi. Leta 1946 sva obiskala veliko slovenskih gradov na Dolenjskem, od Otočca do Turjaka, in od takrat je zanimanje zanje ostalo v meni. Vse se je nadaljevalo, ko sem bil naprošen za izdajo Fischerja in sem moral obiskati zelo veliko gradov v Avstriji in Sloveniji, saj so njihova imena v obeh državah zelo podobna.

Kaj vam kot kastelologu osebno pomenijo gradovi?

Zagotovo mi pomenijo veliko, saj je to področje, ki ga najbolj poznám.

Ko ste raziskovali gradove, se vam je zgodilo nešteto zanimivih zadev. Bi morda lahko kakšen takšen dogodek delili z nami?

Res, zgodilo se je vse mogoče. Med drugim tudi to, da smo nekoč raziskovali nek grad in se je kar naenkrat udrl strop. Le malo je manjkalo, da nisem zgrmel navzdol, a to so takšni dogodki, ki popestrijo življenje. Na srečo ni bilo nič kaj hujšega.

Če bi se lahko prestavili v srednjeveški čas, kateremu družbenemu sloju bi želeli pripadati?

Nobenemu. Če bi si res moral zbrati, bi morda najraje bil potujoči študent ali vagant, kot se je včasih reklo.

Če ostanemo v srednjem veku ... če bi živeli takrat na gradu – na katerem bi to bilo in zakaj?

Oh, to je zelo težko določiti. Ljudje si velikokrat predstavljamo, da so na gradovih živeli zelo razkošno. Vendar velikokrat ni bilo tako. To bi držalo za 15. stoletje, medtem ko v prejšnjih stoletjih razen tistih zares visokih slojev, kot so bili Celjski grofje, niso živeli najboljše. Res pa je, da so imeli na gradovih v primerjavi z ostalimi, nižjimi sloji svoje ribnike.

V naši bližnji okolici je kar nekaj gradov. Med najbolj znanimi je zagotovo celjski Stari grad, na katerem so živeli slavni grofje Celjski, ki ste jih že omenili. Kaj bi vas kot strokovnjaka najbolj navdušilo oziroma kaj vas najbolj navduši pri tej rodbini?

To je bila pravzaprav edina rodbina na Slovenskem, katere vpliv je segal daleč naokoli, je edina rodbina, ki ima nekakšno širšo zgodovinsko težo. O njej lahko kjerkoli, bodisi na Češkem, v Srbiji, Avstriji, veliko izvemo.

Celjani na omenjenem gradu pripravljajo različne prireditve, povezane z zgodovino, s katerimi navdušujejo svoje obiskovalce. Tudi drugod po Sloveniji se trudijo, da bi ljudje ohranili določeno zgodovinsko znanje ... Zato pripravljajo različne dogodke. Kako gledate na njihov trud in uspešnost njihovih prizadevanj?

To je zadeva, ki ljudem odpira pogled v preteklost, saj marsikdo nima časa, da bi o tem bral, zato ljudi takšne prireditve še posebej pritegnejo, da imajo vsaj tako možnost izvedeti nekaj novega.

Leta 2012 ste postali tudi častni član Mestne občine Celje. Kako gledate na to priznanje?

Seveda je to pomembno priznanje in se mi dobro zdi, da sem ga prejel prav jaz.

Pred nekaj leti vam je Slovensko konservatorsko društvo podelilo Steletovo nagrado. Nagrado podeljuje za življenjsko delo in izjemne dosežke

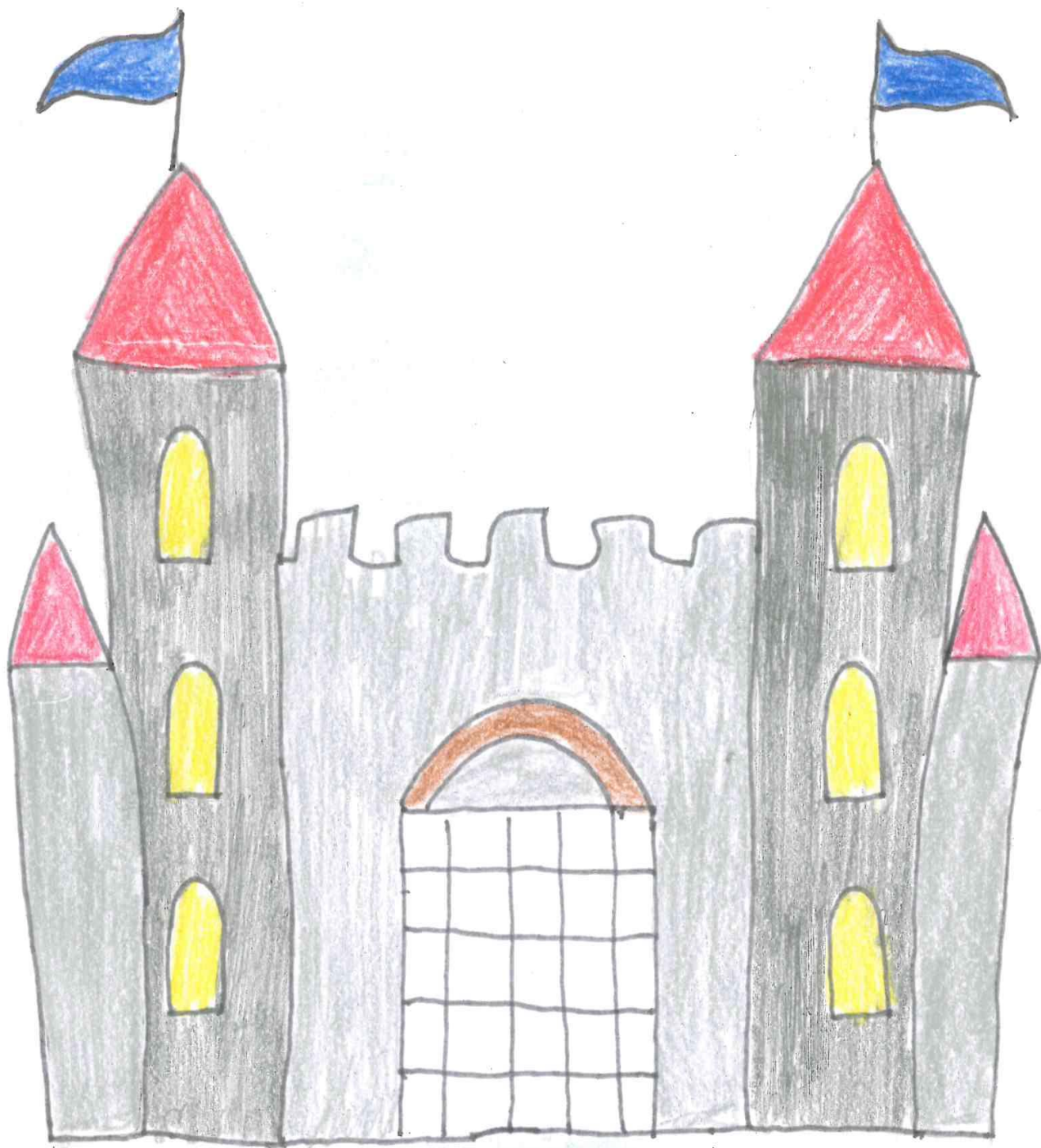
na področju konservatorstva in restavratorstva. Kaj vam ta nagrada pomeni?

Enako kot pri priznanju član Mestne občine Celje je to nekaj pomembnega in lepega.

In za konec ... kako bi nagovorili mlade, s čim bi jih pritegnili, da bi se ukvarjali z zgodovino. Kaj se vam pri tem zdi pomembno?

Ne zdi se mi pomembno, da se ne vem kako ukvarjajo z zgodovino, ampak da jo znajo vsaj toliko, da današnji čas bolje in dobro razumejo.

Moja

Putaj

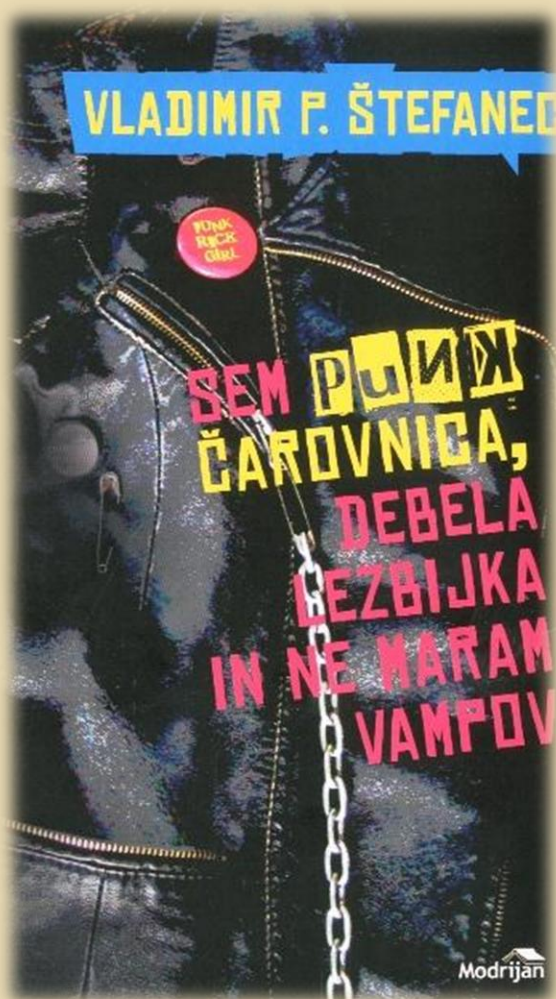
CANKARJEVO TEKMOVANJE

Domovina med platnicami

V prejšnji številki Kratkočasnika smo že objavili šolska spisa zlatih Cankarjevih tekmovalk Eve Kodrin in Nike Jančič. Tokrat objavljamo njuna spisa s področnega tekmovanja in vam želimo prijetno branje.

Punk svoboda

Človeštvo je tisti dejavnik, ki je uspel Zemljo obrniti na glavo v razmeroma kratkem času. Vsa ta urbanizacija in moderna infrastruktura velemest ga ustvarjata drugačnega. Vedno želi nekaj novega, boljšega, bogatejšega, a tega nikakor ne najde, ker potuje v krogu – zgodovina se ponavlja. Če bi se čas za nekaj trenutkov ustavil, bi človeštvo spoznalo, da je tisto, po čemer resnično hrepeni, svoboda. Delno se je tega področja lotil tudi Vladimir P. Štefanec, ki je v svojem avtobiografskem romanu *Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov* izpostavil problematiko resnične svobode pri mladih najstnikih.

*Knjiga je bila prvič izdana leta 2014 pri založbi Modrijan v Ljubljani. Besedilo je mladinski roman, tj. najobširnejša vrsta proze, razdeljena na poglavja, s snovjo, izvzeto iz resničnega življenja. V fabuli je rdeča nit oziroma osrednja tema odkrivanje prave identitete skozi socialno-problemsko tematiko. Delo je bilo nagrajeno z nagrado večernica, Štefanec pa je bil za svoje pisanje že večkrat nominiran na raznih podelitvah. Za njegovo bogato besedišče lahko rečemo, da se je še povečalo, ko je končal študij na Filozofski fakulteti v Ljubljani, kjer je diplomiral iz filozofije in umetnostne zgodovine. Štefanec še danes poleg mladinske in odrasle proze piše različna publicistična besedila. V enem od intervjujev je dejal, da je bilo pisanje romana *Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov* zelo težko, a zanimivo delo, saj se je moral postaviti in vživeti v vlogo uporniške najstnice. Vanj je vključil tudi sebe kot očeta in opisal nekatere svoje anekdote, kot je na primer zgodba o punkovski verigi in njeni novi lastnici. Čeprav bi lahko očeta označili za boljše dodelan lik od Daše, nas slednja v določenih situacijah ne razočara.*

Razredni »trojček« je sestavljen iz konformistk in oportunistk, ki jih brez težav povežemo z današnjimi »barbikami« v vsakem razredu. Lika Anje in Iva predstavljata nekoliko bolj temačno stran odraščanja, saj so njune razmere zelo problematične. Mladi se danes težko odločajo že samo za vpis v srednjo šolo, kako težko bo šele postalo odločanje o življenjskih problemih, kot sta na primer ločitev od svoje domovine ali odrekanje svobodi, kar lahko zaznamo pri očetu. Daši se prej nikoli tako ne odpre in izpove, kot je to opisano v enem od motivov, ko se vozita proti Dunaju. Splošno svoboda v fabuli ne izstopa tako očitno, razen na straneh, ko Daša odgovarja na vprašanje o svobodi neposredno. Razmišlja, da je svoboda »zelo širok pojem«, in ugotavlja, ali je kdo »zares svoboden«. Pravzaprav je avtor to temo ves čas skrival med vrsticami, namreč Daša je oblačila nosila, tako kot je bilo všeč njej, na koncertu se je popolnoma sprostila in vživela v glasbo in svojo varnostno zaponko si je na uho namestila zato, ker se je zavedala, da je nič ne omejuje, da je svobodna pri vsaki odločitvi, zato ne moremo trditi, da v knjigi avtor svobodo le na hitro omeni, ker to ni res.

Štefanec nas popelje tudi v svet upornišva in ne le med razredne dvoboje. Daša v svojem srcu goji močno zavest do slovenskega naroda, kar lahko razberemo iz opisanega veselja na koncertu, ko je spoznala, da je v Sloveniji še mnogo ljubiteljev punka, pri čemer obstajata tudi močan čut za enakopravnost, za katero se

je ves čas trdo borila, in velika potreba po pripadnosti, po kateri je še prevečkrat hrepenela. Ko je v šilo udarila Ajšo, je postalo njeno stanje v šoli še mnogo slabše, še bolj mučno zaradi dveh razlogov: prvič, pripeljana je bila na razgovor v ravnateljčino pisarno, kjer je slutila, da (verjetno) pravici ne bo zadoščeno, in drugič, kljub podpori redkih prijateljev je vedela, da je njena drugačnost ne bo nikoli bogatila na pravi način, ki bi ustrezal šolskemu sistemu. Štefanec jasno opozarja na krivično izobraževanje v šolah, a ne samo pri ocenah. Današnji učitelji sicer niso takšni, kakršna je učiteljica v njegovem romanu, ki je predstavljena kot zelo neumna in kratkogleda, ampak nekatere izjeme vseeno dajejo zelo podoben občutek, kot ga opisuje glavna junakinja. Starši jo priganjajo k učenju in doseganju višjih ocen, pri čemer ni postavljenih nobenih pogojev glede njenega videza – kar bi naredili le redki starši – samo dobro ji vedno želijo. Glede na to, da je bil tudi avtor nekoč punker, dobro pozna gorečo željo po obisku koncertov in je zato fabulo speljal v smeri razumljivih staršev. Daša v svojem pripovedovanju omeni, da je okolica sploh noče spoznati: »Mi pa včasih kakšni mimoidoči kar prilepijo kakšno nalepko.« Kot pravi, jo mnogi označijo za »emota«, saj o njenem videzu in očitnem okusu za glasbo preprosto nimajo dobrega mnenja. Na prvi pogled delo z naslovom, ki pravi *Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov*, takoj privede do slike v naši glavi, ki prikazuje dekle razmršenih las in z raztrganimi kavbojkami. Skozi zgodbo je to tudi dejansko res, ampak kmalu spoznamo, da je Daša dobesedno čarovnica, saj svojega očeta (uspešno) navda z urokom, a tega ne zaupa nikomur, razen bralcu. Karkoli stori, tudi če je dobronamerno, ljudje pogosto označijo za slabo, za neprimerno, ker je pač tako zelo drugačna.

Sintetično-analitična zgradba Štefančevega romana in široka uporaba slenga sta lahko za povprečnega najstnika dokaj primerna in zabavna, a vendar menim, da je slogovno zaznamovanih besed kar malo preveč oziroma da so popolnoma nepotrebne. Pri pisanju je bil avtor torej zelo svoboden, kar je po drugi strani v literarni umetnosti zaželeno in zanimivo. To je eno tistih redkih področij, kjer ni nobene omejitve in kjer izvirnost ter drugačnost resnično štejeta. Navsezadnje, kako pa bi izgledalo, če bi bile vse knjige na svetu enake?

Dašina svoboda se razcveti, ko obiše dunajski koncert. Najde svoj kotiček, kjer diha in gleda najlepša občutenja v življenju, najlepše pri tem pa je, da je nihče ne omejuje ali kliče, da bi se vrnila v realnost, nazaj v šolo, k staršem, za štiri zidove. Takrat je preprosto v posebnem stanju, je čisto svobodna. Sama se počutim svobodno, medtem ko rišem ali pišem pesmi, ker vem, da takrat ni nikogar in ničesar zaradi česar bi morala svoje delo opustiti in se zbuditi. Četudi moje življenje sploh ni slabo ali problematično, se moja svoboda skriva v jedrcu svinčnika, ki se pokaže samo takrat, ko sem sama in polna navdiha.

Sporočilo knjige ima velik pomen, ki ga dojamemo šele po branju. Lahko bi rekli, da drugačnost res bogati in da nas na poti do iskanja lastne svobode ne sme nič ovirati. Ampak potovanje v odrasli svet bi bilo strašno dolgočasno brez kakršnekoli ovire in dogodivščine, mar ne?

Eva Kodrin

Svoboda na različne načine

Knjiga *Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov* je napisana izpod peresa Vladimira P. Štefanca. Rodil se je 9. maja 1964 v Ljubljani. Diplomiral je iz filozofije in umetnostne zgodovine, po poklicu je pisatelj in publicist. Napisal je več kot sedemsto publicističnih besedil in proznih leposlovnih knjig. Njegova pomembnejša dela so *Odličen dan za atentat*, *Republika jutranje rose*, *Viktor Jelen*, *sanjač* in *seveda Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov*. Njegova dela so bila večkrat nominirana za nagradi večernica in kresnik. Po slogu pisanja me zelo spominja na Slavka Osterca, saj ima preprost slog pisanja z mogočnim sporočilom.

*Knjiga *Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov* je mladinski, družbeni, problemski in realistični roman. Mladinski je zato, ker so tema, oblika in sporočilo razumljivi vsem starostnim skupinam, predvsem mladostnikom. Družbeni je zato, ker opisuje duha, življenjske forme in socialne*

odnose v družbi. Problemski je zaradi načina pisanja, kjer pridejo v ospredje Dašine težave. Realističen pa je zato, ker opisuje realno podobo družbe. Tema romana je vsekakor medvrstniško nasilje, ki je prikazano zelo nazorno in na zanimiv način. Ima veliko motivov. Recimo motiv koncerta, mladostniške tete, nasilnih vrstnikov ...

Sporočilo knjige je zelo močno, saj temelji na strpnosti, ki je današnja družba ne premore ravno v izobilju. Naslov lahko mnogo bralcev odvrne od branja ali jih prepriča vanj. Moram priznati, da spadam v tisto skupino bralcev, ki jih je naslov najprej odvrnil, vendar sem na koncu knjige ugotovila, da ima poseben pomen. Sem punk čarovnica je del naslova zato, ker Daša rada posluša pank in ker očeta uroči, da gresta na koncert. Debela lezbijka zato, ker tako poimenuje svoj profil na Facebooku, s katerim želi svoje sošolce spametovati. In ne maram vampov zato, ker jih preprosto ne mara. Ima močan in zanimiv naslov, vendar bralec kmalu ugotovi, da vsebina ni tako zanimiva. Je pa zato toliko bolj zanimiva oblika romana. Ima vmesna črna poglavja, kjer Daša izraža sebe in svoja stališča. Všeč mi je tudi, da pisatelj uporabi nekaj besed tudi v slengu in tako mladostnikom še bolj približa zgodbo oziroma dogajanje.

Daša je trinajstletno dekle, ki najraje posluša punk glasbo. To nas verjetno ne preseneča, glede na to, da je punk že kar v naslovu. Punk izraža Dašo in ji daje upanje v boljši in pravičnejši svet. Daša se oblači v črno, lase ima pobarvane in najraje nosi usnjeno jakno. Všeč so mi njena življenjska stališča in način, kako gleda na svet. Na trenutke razmišlja zelo odraslo, včasih pa jo odnese v svet otroških fantazij, kjer na primer uroči svojega očeta. Na začetku zgodbe je zelo plašljiva oziroma nesamozavestna, kasneje se prelevi v odločno in samozavestno osebo. Nikoli pa Daša ni čisto svobodna. Ali je to sploh mogoče, da bi kdo bil popolnoma svoboden? Odlomek o svobodi je odsek iz črnega poglavja, kjer Daša izraža predvsem sebe. V razredu je Daša (še posebej na začetku zgodbe) ves čas omejena. Nikoli ni zares svobodna, nikoli ji nihče ne da svobode, da bi jo sprejel, kljub temu da je drugačna. Vsi, še posebej osrednji, do nje gojijo kup predsodkov in je ne sprejemajo. Ali je lahko potem Daša sploh svobodna, če je, še preden jo kdo spozna, že ožigosana, da je drugačna in ni ena od »normalnih ljudi«? Doma se Daša počuti svobodno. V svoji sobi, kjer ima polno plakatov svoje najljubše glasbene skupine in kjer se počuti varno in domače. Kljub temu da svoboda ni vedno popolna, je to čustvo, ki ga začutimo. In morda, ampak res morda, nekje popolno svobodo lahko začutiš. Daša svobodo začuti na koncertu, dela, kar hoče, in se ne ozira na ostale, na okolico, sploh na nikogar. Preda se občutku popolne svobode in morda je to tisto, zaradi česar si želi na še en koncert. Ni edina, ki na koncertu začuti popolno svobodo. Tudi njen oče se ji preda in ji zre iz oči v oči, globoko v srcu pa čuti olajšanje. Vse se sprosti iz njega. Čustva ga premagajo. Na dan privrejo stari spomini in počuti se svobodno. Ko je konec koncerta, spet na dan privre skrb in začuti (a tudi reče), da je vsega konec. Daša se najprej sprašuje, kaj s tem misli in kakšen pomen ima to. Bralec pa lahko opazi, da je pisatelj s tem hotel povedati, da je konec očetove popolne svobode. Mora se vrniti na stare tire. Na tiste tire, kjer ni več popolne svobode, ampak so skrbi, nadležni nadrejeni, dolžnosti in pač vse, kar je del obveznosti odraslega človeka. Niso pa na določenih mestih občutili svobode le liki, ampak tudi Štefanec. Prepustil se je preprostemu slogu pisanja, slengovskim besedam in v knjigi je odrazil sebe in svoje dožemanje družbe. V knjigo je izlil svoja čustva in mišljenja o družbi. Počutil se je popolnoma svobodno, saj je to vendarle njegova knjiga in lahko v njej počne vse, kar hoče. Če bi ga bila volja, bi lahko tudi letel. Vse to se vidi v slogu njegovega pisanja, ki je zelo sproščen. Morda se je vrnil v svoja mladostniška leta in svoja čustva prelil na papir, le da je malo vse skupaj prilagodil sodobnim najstnikom. Ali pa se je odločil, da spremeni družbo, poglede na vrednote in upočasni čas, ki teče tako hitro, da uniči marsikatero družino in posameznika.

So pa tudi ljudje, ki se počutijo svobodno na internetu. Na družabnih omrežjih si ustvarijo lažen profil, tako kot je to storila Daša, in njihova popolna svoboda se začne. Tudi Daša se z odprtjem lažnega profila Debele lezbijke počuti zelo svobodno. Nihče, ampak res nihče je ne omejuje pri tem, kar počne. Svoje sošolce skuša spametovati in jih spremeniti v bolj strpne osebe, ki bi sprejemale drugačnost. Seveda se ji tu prikaže visok zid, čez katerega bi morala preplezati, če bi hotela svoje sošolce spremeniti v boljše osebe. Ampak, kot sama pravi, verjame in upa, da bo nekoč ta zid preplezala in svet spremenila na bolje. Veliko se med osrednjimi govori in šušlja, vendar sčasoma odnehajo in Daša vsaj delno doseže svoj cilj.

Daša pravi, da popolna svoboda v resnici ne obstaja, obstajajo le trenutki, kjer se nam zdi, da smo dosegli popolno svobodo, in želja, ki nas žene do ponovnega srečanja z njo, tako kot Dašo žene, da bi ponovno šla na koncert. Vedno je nekdo ali nekaj, kar nam preprečuje, da bi se ves čas počutili svobodno. Mladostnike omejujejo starši, sovrstniki, šolski sistem ... odrasle omejujejo računi, starševstvo, služba. Le dojenček je popolnoma svoboden, a še tega omejujejo starši in dejstvo, da ne zna govoriti in se izražati. Z vsakodnevnimi težavami se vsak spopada na različne načine. Jaz rada tečem in se tako počutim veliko svobodneje.

Po koncertu se Daša nekoliko spremeni. Lažje izraža sebe v družbi, saj jo tudi ostali gledajo malo drugače, bolj spoštljivo. Ustvarja svojo glasbeno skupino, piše pesmi in ima prijatelje. Seveda Ajša postane ljubosumna. Dašo iz zavisti udari, saj zdaj Daša dobiva več pozornosti kot ona. Ali morda takrat Ajša občuti popolno svobodo in nato posledice svojega dejanja? No, kako se je skupaj razplete, ne izvemo, zagotovo pa vem, da se je Ajša ob svojem dejanju počutila zelo svobodno.

Vse to in še mnogo več je uspelo pisatelju napisati in vplesti v zgodbo, ki je izpadla odlično in z mogočnim sporočilom. Domovina med platnicami najprej ni vidna, vendar bralec spozna, da je domovina vse napisano. Svoboda, odnosi med ljudmi, družba, drugačnost in vse, kar je značilno za slovensko družbo. Ko Daša na koncertu sreča Slovenca, jo navda prijeten občutek, da pripada Sloveniji, in seveda z njim takoj začuti povezanost. Knjiga je napisana zelo dobro, lahko jo vzamemo na drugi konec sveta in bomo še vedno zaslišali zven slovenskega jezika in glasu.

Daša me je prepričala, da se bom spremenilana bolje. Svet, ki ga ima za pokvarjen stroj, ji bom pomagala popraviti in narediti boljšega. Ali ni to naša dolžnost? Ali se lahko družba spremeni? Ali se lahko reciklirana srca spet sestavijo? Ali ...?

Nika Jančič

ŠOLSKA KNJIŽNICA PRIPOROČA

Cornelia Funke: Srce iz črnila

Priljubljena nemška pisateljica Cornelia Funke, ki so jo slovenski bralci spoznali s knjigama Kralj tatov in Zmajev jezdec, se tokrat predstavlja s svojim najobsežnejšim delom, fantazijsko trilogijo Srce iz črnila. V prvem istoimenskem romanu spoznamo strastno bralko Meggie in njenega očeta, knjigoveza Moja. Neke noči ju preseneti skrivnostni obiskovalec s svarilom, da se morata takoj skriti. A pred kom? Tako se začne velika pustolovščina v najboljši tradiciji Endejeve Neskončne zgodbe, pripoved, ki bralca popelje v samo osrčje knjig

Thomas Brezina: Zmaj straši opolnoči

Aksel, Dominik, Lilo in Popi so najprej osumljeni, da so ukradli dragoceno violino, potem jih prestraši vodna pošast. In počitnice ob Vrbskem jezeru se za Klapo irharjev spremenijo v pustolovščino. Vedno znova vmes posega figurica zmajčka in otroke opozarja na nevarnost. Poleg tega klapa veliko preveč ve ...

Lauren Oliver: Rekviem

Brez ljubezni mogoče ne bi bilo niti sovraštva in brez sovraštva ne bi bilo nasilja. Na srečo znanstveniki lahko ljubezen izkoreninijo. Vsi državljani morajo pri osemnajstem rojstnem dnevu prestati kirurški postopek zdravljenja. Vlada in znanost obljubljata, da je življenje brez ljubezni življenje brez bolečine: varno, predvidljivo in srečno. Lena Holoway se je od nekdanj veselila dneva, ko bo ozdravljena. Tik pred postopkom pa se ji zgodi nekaj nepojmljivega – zaljubi se ...

Anemarie Hrastnik

KNJIŽNI PREDLOG

Damijan Šinigoj: Iskanje Eve

Eva iz Slovenije in Leon s Švedske sta najstnika, ki si že dolgo časa dopisujeta preko spleta. Zelo rada bi se videla v živo, zato že načrtujeta, kako bo Leon prepričal svojo družino, da bi šla v Slovenijo.

Ker je bilo že skoraj konec šolskega leta in so poletne počitnice že trkale na vrata, je Leonova družina že razmišljala, kam bi šla na počitnice. Leonov oče Ansgar je predlagal, če bi to leto potovali po Švedski. Leon pa je vsem predstavil Slovenijo, in sicer tako, kot jo je njemu Eva. Mama se ni mogla odločiti, ali bi raje potovala po Švedski ali raziskovala Slovenijo. Leon je bil trmast in je na vsak način hotel videti prijateljico. Nekega dne se je odločil, da bo dal tiskati bele majice s fotografijo Eve, pod sliko pa je v angleščini pisalo »Iskanje Eve«.

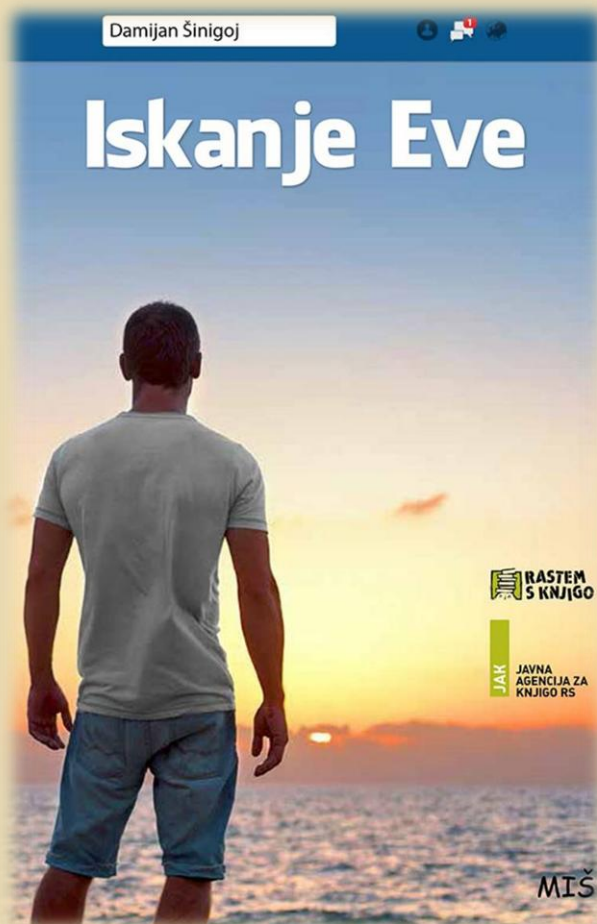
Doma ni hotel govoriti z nikomer. Njegov oče je ves čas sitnaril s potovanjem po Švedski, medtem ko je Leon hotel iti v Slovenijo. Na koncu se je Leon odločil, da bo sam obiskal Evo, pa naj se zgodi karkoli. Še tisti dan je spakiral stvari in povedal prijatelju Bjornu, da gre. Bralcu bi se verjetno to, da je naslednji dan kar pobegnil od doma, zdelo neodgovorno.

Leon se je vkrčal na trajekt, kjer je spoznal voznika tovornjaka Jova. Ta je povedal, da se bo peljal do Avstrije in da se lahko pelje z njim. Od tam do Ljubljane pa ga lahko pelje njegova znanka. Leon je sprejel ponudbo in se mu pridružil v tovornjaku. Medtem je Leonova družina že ugotovila, da Leona ni. Prisilili so Bjorna, da jim je povedal, kje je. Oče je bil zelo jezen, zato sta s soprogo naredila nov načrt. Naslednje jutro so mama, oče in bratec Bernt z avtodomom že drveli proti Sloveniji. Seveda so klicali Leona po telefonu, ampak se jim ni mogel oglasiti, saj so mu ukradli dokumente in mobitel.

Ko je Leon prispel do Ljubljane, je najprej poiskal knjigarno, kjer je preveril elektronsko pošto.

Videl je, da mu je Eva poslala sporočilo. Napisala mu je, da je prišlo do spremembe načrta in da je v Piranu pri svojih starih starših. Leon je družini preko e-pošte sporočil, da gre v Piran, Evi pa odpisal, da prihaja. Ta čas je Eva bila pri svoji »noni« in »nonu« ter se družila s prijateljema Giovanniem in Petrom. Bila je jezna, ker niso imeli dostopa do spleta. V boljšo voljo jo je spravil oče, ko ji je povedal, da gresta bosta odšla na Hrvaško za nekaj dni deskat. In res sta se odpravila. Ko je Leon prišel v Piran, ga je tam ustavil Evin dedek. Čudno se mu je zdelo, ker je imel Leon na majici sliko njegove vnukinje. Ker se dedek in naš junak zaradi različnih jezikov nista mogla sporazumevati, je vmes posegla babica. Leonu je povedala, kje lahko najde Evo. Deček je hitro nadaljeval pot, saj ni hotel izgubljati časa. Ker ni imel dokumentov, ni mogel prečkati meje po cesti. Giovanni mu je pokazal čolniček, s katerim je plul po morju. To se mi zdi zelo nespametno in neodgovorno dejanje, saj je šel kar sam.

Mama, oče in bratec so Leonu ves čas sledili, saj so prejeli njegovo e-pošto. Ko so prispeli do kampa, v katerem naj bi jih Leon počakal, so srečali Evinega očeta. Mama je povedala, da iščejo Leona. Oče je poklical Evo in jo predstavil švedski družini. Eva ni vedela, kje je Leon, saj ni imela dostopa do spleta. Vsi so bili prestrašeni in zmedeni, ker junaka ni bilo. Na koncu so v daljavi zagledali veliko ladjo, ki je pristala v zalivu. Z nje je pritekel Leon. Ko je plul s čolničkom, je naletel na ladjo, na kateri je bila prijazna družina. Ta ga je tudi pripeljala do Eve.

Barbara Grešak

Moja šola

Šola je prava mora,
ki straši ubogega Bora.

V šoli se učimo nepomembne stvari,
stvari, ki nam ne bodo nič koristile, ko v svet bomo šli.

V šoli bi se radi učili stvari, ki nas veselijo,
da bi lahko odšli v deželo Nijo.

V šoli se učimo na kupe izrazov
in dosežke znanih obrazov.

Naučiti se moramo tudi najtežjo besedo,
kot da ni dovolj, da znamo že celo abecedo.

V šoli se učimo kotiranje predmeta
ter življenjepis slavnega Franceta.

In natančno, kje ležita Evropa
ter afriška antilopa.

Pa podnebja in nižine,
vse tiste kotline ...

Ter letnice Aten
in (še najtežjih) Miken.

Pa vsa tista morja,
ki nam prav nič ne širijo obzorja.

Pa da ne pozabimo, da moramo znati še pisati, risati, računati in brati,
kot da ne znamo kracati.

Pa vsa tista spraševanja,
kot najigrivejša igranja.

Pa vsi testi
in kako hoditi ob cesti.

Pa zemljino vrtenje, ki nam zagreni življenje.

Torej vse to moramo znati,
še dobro pa, da znam tole prebrati.

Pa saj šola ni takšna beda,
čprav bi me lahko učil moj deda.

Lara Zalokar

EVROPSKA VAS

Švedska skozi oči Evropske vasi

V ponedeljek, 9. maja, je bila v Celju na Krekovem trgu zaključna prireditev Evropske vasi. Osnovne in srednje šole celjske regije so predstavljale vsaka svojo državo. Učenci razredne stopnje OŠ Laško so se letos posvetili Švedski. Izdelali so hišo Pike Nogavičke, saj je bila avtorica omenjene knjižne junakinje prav s Švedske.

Ob 9. uri zjutraj smo postavili stojnico, ki smo jo polepšali z okraski, obeski in vsemogočimi značilnostmi obmorske države v Skandinaviji. Kasneje se nam je na Krekovem trgu pridružil celjski župan Bojan Šrot. Njegovemu govoru so sledile predstavitve posameznih šol. Vsako šolo so zastopali učenci, ki so izvedli unikatne pevske ali plesne točke. Bilo je prijetno toplo, saj nas je ves čas grel pomladni sonček. Ko so k naši stojnici pristopili otroci ali odrasli, so mnogi poskusili švedske piškote, lucijine mačke ali švedski lomljivi kruh. Če jim je bila katera od

našteti švedskih specialitet še posebej všeč, so zanje lahko dobili tudi recept.

Čas je hitro mineval in na vrsto je prišla predstavitev naše šole. Tri učenke in učenec iz PŠ Vrh so v imenu OŠ Primoža Trubarja Laško imitirali švedsko glasbeno skupino Abba. Zelo poskočno in živahno so plesali in peli ter z nasmehom na obrazu odkorakali z odra. Poželi so glasen aplavz. Nato smo si ogledali še sledeče točke in pospravili stojnico. Ob sklenitvi tega projekta smo se z lepimi vtisi odpravili domov.

Barbara Grešak
Foto: Jakob Pirš

ANKETA

Dolgotrajne priprave obrodile sadove

Evropska vas je vsakoletna prireditev, ki poteka v Celju. Učenci iz osnovnih šol se trudijo na najbolj intenziven in domiselni način predstaviti evropske države, njihove jedi, kulturo, zanimivosti in posebnosti. Naša šola je letos predstavljala Švedsko.

Na prireditev v Celju vsako leto pride ogromno ljudi, zato smo izkoristili priložnost in jih povprašali, kaj mislijo o njej. Ker se nekateri niso želeli fotografirati, smo se v uredništvu odločili, da bomo upoštevali njihovo željo in fotografij ne bomo objavili.

Patricia Petrej Črešnar je osnovnošolka, ki je na Evropski vasi pomagala zastopati Poljsko. Na to prireditev se je njena šola pripravljala, ko so imeli tehnični dan. Vsi so pripomogli k temu – od prvega do devetega razreda. Letos je bilo že desetič, da so sodelovali in se ob tem prav zabavali.

Sanja Milenkovič je učiteljica iz I. osnovne šole Celje. Izdelke, ki so bili razstavljeni na prireditvi, so izdelovali učenci od prvega do devetega razreda. Za ta projekt so v šoli začeli delati že oktobra, po novem letu pa so začeli delati bolj intenzivno. Osnovnošolci so spoznavali Belgijo. Njihova šola je že večkrat sodelovala pri tem projektu.

Barbara Budiš je učenka iz Ekonomske šole Celje. Njena šola je predstavljala Združeno kraljestvo. Na ta dan so se pripravljali intenzivno štirinajst dni. Pri tem projektu so že večkrat sodelovali in jim je zelo všeč.

Ardit Pytycy je učenec iz Osnovne šole Glazija, ki je predstavljala Italijo. Na ta dogodek so se pripravljali skoraj celo leto, sodelovali pa so skoraj vsi učenci od prvega do devetega razreda. Ardit je bil prvič na tej prireditvi, šola pa je bila tam že večkrat. Bilo mu je zelo všeč.

Karolina Bratneker je Evropsko vas obiskala prvič, da bi videla svojo vnukinjo, ki je nastopala. Na koncu je še vse pohvalila in povedala, da ji je bila vsaka stojnica zelo všeč.

Marjana Šoš je povedala, da je Evropska vas zelo lepa. Njena šola je bila že večkrat na tej prireditvi, sama pa je bila letos prvič. Prišla je zato, da bi videla stojnico svoje šole.

Vlado Ljubek je povedal, da mu je prireditev zelo všeč in da vsako leto znova in znova prihaja. Na žalost še ni mogel reči, ali mu je katera stojnica posebej všeč, ker smo ga ustavili ravno takrat, ko je prišel v Evropsko vas. Povedal je še, da se je imel ravno namen ustaviti pri stojnici osnovne šole s Polul.

Marinka Marolt je povedala, da je vedno, odkar obstaja Evropska vas, prišla in malo pogledala naokoli. Včasih je bila tudi zaposlena v šoli in je zaradi tega sodelovala pri tem, zdaj pa rada pogleda vse, kar otroci pripravijo.

Jože Pur je bil na prireditvi letos prvič in se mu je zdelo vse kar domiselno. Na Evropsko vas naj bi prišel pogledat vnukinjo, ki je nastopala. Vse stojnice so se mu zdele nekaj posebnega.

Nataša, Marija, Simon in Kaja so otroci naše šole, ki so na odru predstavili Švedsko. Za ples, ki so ga izvedli, so se pripravljali dva meseca. Kostume so si lahko izbrali sami. Nastop jim je odlično uspel.

Anemarie Hrastnik, foto Jakob Pirš

PŠ VRH

Nastop na prireditvi Evropska vas

Abba je ena najpopularnejših glasbenih skupin na svetu in prihaja prav s Švedske, iz države, ki smo jo letos raziskovali pri projektu Evropska vas.

Na prireditvi 9. maja v Celju so na odru štirje učenci PŠ Vrh s plesno imitacijo predstavili točko omenjene švedske skupine. Zaplesali so na nekaj njenih največjih hitov. Poskusili so ujeti modni stil osemdesetih, prikazati slog glasbe in gibov ter

navdušiti gledalce s čudovito glasbo, ki jo še danes poslušajo veliko generacij. Prejeli so bučen aplavz in odšli z odra navdušeni in polni lepih spominov. Preberite si, kaj so o vtisih s prireditve povedali naši mladi abbovci.

Kaja Poljšak: »Ko smo prišli v Celje, smo si najprej ogledali našo stojnico Švedske. Nato smo imeli uro časa, da smo se pripravili na nastop. Pred nastopom sem bila živčna, ampak ko sem nastopila, me ni bilo nič strah. Na koncu smo dali tudi intervju, za nagrado pa smo šli še na sladoled, ker smo bili dobri.«

Nataša Hochkraut: »V Celju sem bila zelo vesela, ko sem zagledala oder, na katerem smo nastopali. Za nagrado smo šli na sladoled. Nekdo me je vprašal, če imam prevelike škorenjčke.«

Gloria Sevšek: »Ko sem imitirala Agnetho, sem se dobro počutila, čeprav sem imela lasuljo. Vesela sem bila, da me niso prepoznali. Bilo me je zelo strah, da se mi bodo smejali. Ampak ko sem nastopala, se nisem ozirala na lepoto, ampak na imitacijo in na nasmeh.«

Simon Planko: »V Celju mi je bilo najbolj všeč, ko sem nastopal na odru in me je videlo veliko ljudi.«

Klaudija Košenina

Foto: Jakob Pirš

ŠVEDSKA KULINARIKA

Lucijine mačke

Učenci so pri izbirnem predmetu sodobna priprava hrane raziskovali švedsko kuhinjo.

Ugotovili smo, da prehrana temelji na ribah in za naše navade precej posebnih jedeh. Odločili smo se, da bomo podrobneje raziskali tamkajšnje sladice.

Zbrali smo kar nekaj tradicionalnih receptov in ker je bila zaključna prireditve v Celju, smo za praktično izvedbo izbirali takšne, ki so omogočali čim lažji prevoz.

Lucija Hrastnik in Anja Vodišek sta pripravili lucijine mačke, dodali smo švedske piškote in hrustljavi kruh (knackebrod). Na prireditvi sta jih ponudili obiskovalcem, in sicer skupaj z recepti za pripravo.

Če radi pečete in preizkušate nove stvari, jih poskusite tudi vi.

*Majda Podbevšek
Foto: Andrej Gobec*

Maja Antof

ČEBELARJI

Odprtje Evstahijevega čebelnjaka

V sredo, 1. junija, je bilo v Mestni ulici v Laškem odprtje učnega čebelnjaka, ki je bil nekoč v lasti laškega čebelarja Evstahija Krašovca. Ta ga je v 50. letih prejšnjega stoletja tudi sam lastnoročno postavil. Čebelnjak je danes last Občine Laško, ki ga je sklenila obnoviti.

Malo pred deseto uro zjutraj so se ljudje začeli zbirati v Mestni ulici pred Evstahijevim čebelnjakom in čakali, da se bo dogodek začel.

Bilo je veliko otrok iz vrtca, ki so komaj čakali, da bodo lahko nastopili in občinstvu pokazali, kaj znajo. Malo čez deseto je k mikrofону pristopil laški čebelar Jože Blagotinšek in vse vljudno pozdravil. Spregovoril je nekaj uvodnih besed, nato je z nasmehom na obrazu naznanil vrtec, ki je nato odplesal in zapel svojo točko. Majhni otroci so poskočno plesali drug z drugim in glasno odpeli nekaj pesmic. Kmalu se je na njihov obraz prikradel še večji nasmeh, ko so na stojnici dobili še nekaj sladkih bonbonov in sok. Njihova tovarišica pa je prejela dišeč šopek raznobarnih rož, ker jih je tako lepo naučila.

Nato je Franc Šolar, predsednik Čebelarskega društva Laško, prebral nekaj zanimivosti o življenju Evstahija Krašovca. Čeprav je govoril kar nekaj minut, so ga vsi z zanimanjem poslušali. Ko je končal, je k mikrofону ponovno pristopil Jože Blagotinšek in naznanil, da bo laški župan Franc Zdolšek povedal nekaj besed o čebelnjaku.

Ko je kot vedno prišel z nasmehom, je gospod Zdolšek prejel bučen aplavz. Spregovoril je o tem, da bo čebelnjak dobro služil za vzgojo in izobraževanje mladih čebelarjev. Upa tudi, da se bo čebelarstvo sprevrglo v kaj več kot samo

konjiček. Da bo komu sledilo vse življenje in da bo v prihodnosti kdo postal profesionalni čebelar. S tem je tudi končal svoj govor in tako besedo prepustil nazaj Jožetu Blagotinšku.

Na oder je povabil prvi razred Osnovne šole Primoža Trubarja. Otroci so živahno plesali in z nasmehom na obrazu odpeli nekaj pesmi. Ko so končali, so se lahko posladkali s slastnimi bonboni in odžejali s sokom, ki so ga dobili na stojnici, prav tako kot pred njimi otroci iz vrtca. Učiteljica pa je prejela šopek pisanih rož za svoj trud.

Besedo je nato dobil Evstahijev sin, ki je zelo ponosen na

svojega očeta. Zahvalil se je Občini Laško in vsem tistim, ki so pripomogli, da čebelnjak spet sije v svojem čaru. Franc Zdolšek, Franc Šolar in Jože Blagotinšek ter otroci čebelarskega krožka so potem odšli do čebelnjaka. Gospod Zdolšek je zastavo, ki je prekrivala panjske končnice, ki so jih poslikali učenci osmega razreda Osnovne šole Primoža Trubarja Laško, snel, da so lahko vsi videli umetnine. V njih je bilo vložena veliko truda in časa. Iz panjev so nato spustili še čebele in tako se je prireditev končala. Vsi so se lahko posladkali še z medenjaki in se odžejali z okusnim sokom.

Anemarie Hrastnik

Foto: Jakob Pirš

FOTOREPORTAŽA

Evstahijev čebelnjak

Foto: Tilen Pasarič in Jakob Pirš

PŠ ŠENTRUPERT

Državno tekmovanje mladih čebelarjev

Letošnje 39. državno srečanje in tekmovanje mladih čebelarjev je bilo 7. maja v OŠ Markovci.

Tekmovanje je potekalo v pisni obliki iz več tematskih sklopov: teoretično znanje s področja čebelarstva, prepoznavanja medovitih rastlin in dela s čebelami. Tekmovanja so se udeležile tudi tri dvojice iz PŠ Šentrupert in se predstavile z

odličnim znanjem ter osvojile tri srebrna priznanja.

Čestitamo Piji, Lari, Tanji, Niki, Rebeki in Špeli za dosežen uspeh. Pohvala tudi vsem, ki prenašajo znanje na naše mlade čebelarje.

Renata Kolšek

Na čebelarskem tekmovanju

V soboto, 7. maja, smo se z avtobusom odpeljali v Markovce pri Ptuj. Na poti smo videli reko Dravo, ptujski grad in mnogo drugih zanimivosti.

Ko smo prišli v Markovce, smo zajtrkovali in odšli v veliko dvorano. V dvorani so nas razdelili v skupine. Bila sem v skupini 22. Odpeljali so nas v razred, kjer smo pisali test. Po tekmovanju so nas popeljali po svojem kraju, kjer smo spoznavali posebnosti Markovcev.

Sledilo je kosilo v šoli, nato smo odšli do čebelnjaka. Tam smo dobili sok in medenjake. Ogledali smo si razne čebelarske pripomočke in slike prvih slovenskih čebelarjev. Ko smo se spet vrnili v šolo, so nam v dvorani pripravili cel

program, razne plese, igre, nastopili so kurenti in njihove maske. Našo učiteljico Renato so odpeljali za kulise. Zaplesali so medvedi. Vsi smo se smejali, ko smo ugotovili, da se pod masko medveda skriva naša učiteljica.

Na koncu so razglasili najboljše tekmovalce. Vse tri ekipe iz naše podružnične šole smo bile srebrne. Bile smo zelo vesele. Razigrani smo se z avtobusom odpeljali proti domu. Za nagrado smo se ustavili še na sladoledu. V Šentrupertu so nas ponosni in veseli pričakali starši.

Tanja Zajtl

KOŠARKA

Ogromne noge košarkarjev

V četrtek, 19. maja, so se nam v šoli pridružili košarkarji košarkarske ekipe Laško. Prišli so k mlajšim, a tudi k starejšim otrokom predstaviti del svoje ekipe in razkriti nekaj skrivnosti o košarki.

Ob koncu pete ure, torej ob 12.10, so v avlo privihrali učenci razredne stopnje, da bi lahko spoznali svoje košarkarske idole. Na predstavitvi sicer ni prišla celotna ekipa, ampak ravno dovolj članov, da smo videli, da je v laškem klubu tudi nekaj igralcev iz tujine. Ko so otroci videli, kdo sedi za mizo v avli, so se jim oči skrivnostno zasvetile. Predramili so se, ko je eden od košarkarjev povzdignil glas in naznanil začetek predstavitve. Začel je z imeni in izvorom ostalih košarkarjev. Izvedeli smo, da imamo v naši ekipi poleg Slovencev tudi Afričana in Srba z – moram pripomniti – ogromnimi nogami. Njuni številki segata celo do 50 in več. Ob tem podatku smo vsi ostrmeli, slišalo pa se je tudi veliko otroških vzklikov. Celu učiteljice so zazijale. Povedali so

nam tudi nekaj o njunem življenju in treningih. Sicer sta govorila v svojih maternih jezikih, ampak tudi za prevajanje je bilo poskrbljeno. Tako so otroci lahko slišali jezik, ki ga mogoče še niso poznali. Po vseh podatkih, ki smo jih izvedeli, je sledil kviz o košarkarskem klubu Laško. Zelo me je presenetilo, kako so otroci vedeli vse o tem. Za nagrado je vsak dobil darilo – zastavico košarkarskega kluba Laško. Ob koncu kviza so otroci postavili zelo pomembno vprašanje: kaj pa avtogrami? In seveda so jih dobili. Oči so se jim svetile od navdušenja!

Prireditve se je končala okoli 13. ure. Takrat so vsi navdušeno odkorakali nazaj v učilnice, prepričani, da jih v soboto, 21. maja, na tekmi z Olimpijo Laško ne bo razočaralo. In res jih ni.

Zarja Nemec

Risba: Maja Rutar

Maja Rutar

ZGODOVINA

Pohod iz Slog v Log

Maja 1935 so po sto letih zaprli občasno delujoč rudnik izredno kakovostnega rjavega premoga v Trobnem Dolu. Rudarji, po domače »knapi«, so vedno govorili, da gredo v »Log na šiht«. Prvi spominski pohod je bil 31. maja 2014.

Premog so v Trobnem Dolu začeli izkopavati že daljnega leta 1846. Skoraj devetdeset let, vse do zaprtja rudnika, so domačini in okoliški ljudje svoj denar služili na račun rudnika. Zaradi večanja količine premoga so se odločili posodobiti tudi prometno infrastrukturo, pri čemer z gradnjo ozkotirne železnice domačini niso dobili le nove možnosti prevoza premoga v dolino, temveč so se z njo lahko zapeljali v Laško po opravkih in nazaj domov. Železnica je dajala kruh mnogim prebivalcem ob njej, saj so pri gradnji prodajali les za pragove, delali kot lomilci kamenja za podlaganje tirov ... Žal pa gospodarska kriza v 30. letih prejšnjega stoletja ni prizanesla ne rudniku ne železnici. Po zaprtju rudnika se je

kmalu podrla tudi železnica in danes nanjo spominjajo le še redki ostanki.

V soboto, 28. Maja, sem prehodila 5,9 kilometra dolgo pot (v eno smer) iz **Slog v Log**. Domačini so pohod popestrili z dobrotami. Ob krajših postankih so pripovedovali o zgodovini železnice in ljudeh, ki so z njo živeli. Domačin je pojasnil, kako so obračali lokomotivo, kako so v 80. letih 20. stoletja gradili cesto po trasi nekdanje železnice. A vendar niso govorili le domačini, ampak tudi fotografije. Te so bile razstavljene ob poti in zgovorno prikazovale zgodbo rudnika, železne ceste in življenja ljudi ob njiju.

Na koncu pohoda je sledila pogostitev pri strelskem domu v Mali Brezi – bilo nam je lepo.

Neja Lapornik

Foto: Boris Vrabec

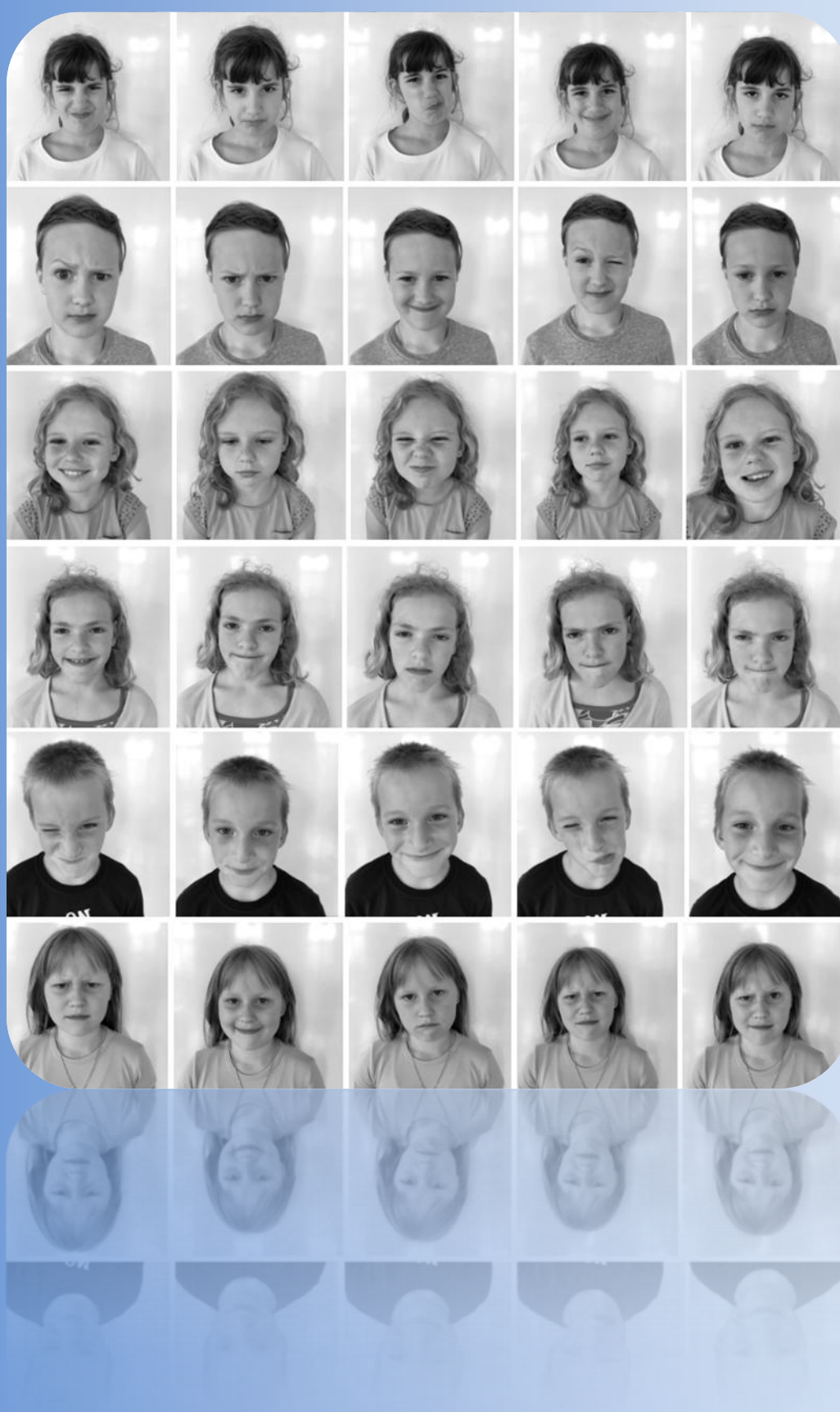
PŠ VRH

Čustva na obrazu

Spraševali smo se in razmišljali, kaj je pravzaprav čustvo. Ugotovili smo, da to besedo težko razložimo, saj lahko različna čustva vsak različno doživlja. S fotografijo smo poskusili prikazati prijetnejša in manj prijetnejša čustva na obrazu. Vsak na svoj način.

»Najboljši občutki so tisti, za katere ne najdemo besed.«

Klaudija Košenina

Gasilec med požarom rešuje starejšo gospo. Ko se dama skozi okno povzpne na lestev, ji gasilec svetuje, naj stisne zobe.

Ona: »Ojoj! Potem pa se moram vrniti! Zobe sem pustila na nočni omarici!«

Na sodišču: »Izirate lahko med desetimi dnevi zapora ali plačilom dva tisoč evrov.«
»Seveda bom raje vzel denar!«

»Zakaj tvoj bratec joče?«
»Ker sem mu pomagal.«
»Kaj si mu pomagal?«
»Pojesti čokolado.«

Policist: »Gospod, ste kaj popili?«
»Ne, nič. «
»Bova testirala: povejte abecedo nazaj!«
»Ž z v u t š s r p o n m l k j i h g f e d č c b a.«
»Neverjetno, jaz tega ne bi mogel niti trezen. «
»Jaz tudi ne. «